

Meghívó a MAME március 18-i rendezvényére

Csak egymást segítve tudunk boldogulni!

CIVIL GÁLA

Fergeteges ünnepváró programot rendezett a Mezőkövesdi Civil Szövetség Egyesület szervező bizottsága, melyet 2025. december 10-én tartottak meg a Rendezvényközpontban. A program nyitányaként Daragó Károly eljátszotta „tiltott hangszerén”, elmaradhatatlan tárogatóján a „Tiszán innen, Dunán túl” kezdetű népdalt. Az est folyamán később újra közönség elé lépett tangóharmonikájával, és angol nyelven elénekelte Kovács István kedvenc ausztrál népdalát.

Az est háziasszonya, műsorvezetője a Matyó Népművészeti

Egyesület elnöke, Pap Julianna Bernadett volt, aki köszöntötte a jelenlévő civil szervezeteket, a műsorban fellépő szereplőket és minden érdeklődőt. Elmondta, hogy a mai estének több apropója is van, jó együtt ünnepelni, jó dolog közösséget alkotni. Szerb Antal gondolatait tolmácsolva, szólt a közös kultúra összetartó, megtartó erejéről, arról, hogy a közösen átélt emberi értékek tarthatják csak össze a sokfelé szétszórt magyarokat.

Az elnöknő köszönetet mondott minden támogatónak, akik a civil szervezeteket és a mai rendezvényt is támogatták különböző módokon. A mezőkövesdi civilek nevében pedig megkülönböztetett tisztelettel köszöntötte Kovács István (ausztrál Pista bácsi) mecénást.

Csirmazné Cservenyák Ilona, a Matyóföldi Alkotók és Művészetpártolók Egyesületének elnöke bemutatta a „Kaptárkövek” c. bükkaljai kulturális folyóirat karácsonyi számát, aminek a támogató példányait meg is lehetett venni a helyszínen.

Itt jegyzem meg, hogy Sebe Imre, a Kaptárkövek korábbi főszerkesztője volt az, aki kezdeményezte, hogy ausztrál Pista bácsit javasolni kell a Pro Urbe-díjra, s ennek meg is nyert öt civil szervezetet. Mivel ezt a kitüntetést nem sikerült elnyerni, újabb javaslattal állt elő; azzal, hogy a mai ünnepélyes keretek között Kovács István kapjon elismerő oklevelet, amit a civilek „csont nélkül” támogattak.

A mai est programja azzal folytatódott, hogy Sebe Imre méltatta Kovács István mecénási tevékenységét. Szólt a kitüntetett életéről, amit 27 éves koráig Magyarországon töltött, az '56-os eseményekkel kapcsolatos szerepéről, arról a körülményről, amely Pista bácsit arra az elhatározásra juttatta, hogy fiatal életét biztonságosabb országban kívánja folytatni; kalandos útjáról, amely előbb Ausztriába vezetett, majd a távoli kontinensen, Ausztráliában folytatódott, ahol le is telepedett és családot alapított. Utána azt vázolta, hogy

több mint fél évszázados távollét után, a gyökerek hívó szavára visszatért szülővárosába és a Pacsirta utcában egy kertesházban él azóta, ahol gazdálkodik, aktívan él. Bekapcsolódott a helyi közéletbe: rendszeresen támogatja a kultúrát, a hagyományörző tevékenységet folytató kulturális szervezetek munkáit; főként a Matyó Népművészeti Egyesületet, a Takács István Kulturális Alapítványt, a Kaptárkövek folyóirat megjelentetését, az amatőr színjátszást, a Gépmúzeum rendezvényeit, és a könyvkiadást. Sebe Imre első helyen szólt arról, hogy Pista bácsi volt a kezdeményezője a Kavicsos-tó rendbetételének. (Még én is emlékszem arra, hogy 1998 őszén, az akkor még létező „Montázs” hirdető lapban megjelent egy felhívás, melyet Pista bácsi tett közzé. Annak az volt a lényege, hogy létrehívott egy alapítványt azzal a célkitűzéssel, hogy a Mezőkövesd központi területén lévő Kavicsos-tó környékén létesüljön egy szép park.)

Sebe Imre azzal folytatta, hogy Kovács István ötletét végül Tállai András valósította meg jóval később.

A civilek nevében megköszönte az ünnepelt eddigi támogatását, elismerésre méltó tevékenységét.

A Mezőkövesdi Civil Szövetség Egyesület elnöke, Balogh Éva adta át Kovács Istvánnak a díszoklevelet, melyet „*A mezőkövesdi civil szervezetekért és a matyó kultúra megőrzése érdekében végzett önzetlen mecénás tevékenységének elismeréseképpen*” érdemelt ki. A díszoklevelet öt civil szervezet nevében írták alá: Matyóföldi Alkotók és Művészetpártolók Egyesülete, Matyó Népművészeti Egyesület, Mezőkövesdi Amatőr Színjátszó Kör Egyesület, a Kaptárkövek folyóirat, és a Mezőkövesdi Civil Szövetség Egyesület. Az oklevél kíséretében Sebe Imre adta át a díjazottnak azt a Szent Katalint ábrázoló kerámiaszobrot, melyet a rendezvényen jelenlévő művész, Pázmándi Antal alkotott.

Pista bácsi meghatottan vette át az ajándékot és megilletődötten lépett a mikrofon elé, megköszönte az

elismerést. „*Most látom, hogy milyen sokan jöttek el, ezt én már önmagában véve is nagy elismerésnek tartom*” – mondta. A Sebe Imre által említett könyvkiadásokkal kapcsolatban megjegyezte, hogy azokat a könyveket nem csak anyagilag támogatta, hanem az ötletgazda is ő volt. Az 1956-os események tárgyában született könyvek motivációja az volt, hogy mélyen felháborította az, ami 2006-ban, Budapesten történt az 50. évfordulón. Beszült arról is, hogy kettő könyv jelent meg, amely a nagyvilágban szétszóródott magyarokról szól, s ő mindkettőben szerepel. Az egyik 2005-ben látott napvilágot, melynek címe: Ausztrália és Új-Zéland magyar világa. A másik 2009-ben került kiadásra, ennek címe: Magyarok a nagyvilágban. Mindkettő könyv főszerkesztője Dr. Tanka László volt. (Médiamix Kiadó Bp.)

Mindkét könyv egy-egy példányát ajándékba adta a mezőkövesdi Városi Könyvtárnak.

Pista bácsi idézett az említett egyik könyv róla szóló bevezető szövegéből: „Kovács István – mérnök (*felcím*) **Legendás autók tervezője** (*főcím*) Hosszú, a szó szoros értelmében is hosszú út vezetett addig, hogy a matyó summásfiúból a General Motors vezető tervezőmérnöke lett. Kovács István Mezőkövesden született 1929. november 22-én. Elvégezte a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem gépészmérnök szakát, majd a dunakeszi vagongyár üzemvezető mérnöke lett. A tanulás, majd a munka mellett magas szinten atletizált: Borsod és Pest megye bajnoka, első osztályú középtávfutó volt. Ahogy mondja, az atlétika az egyik legjobb akaratépítő tevékenység, mert a nehéz, megterhelő edzések során az ember megtanul szenvedni, elviselni a nehézségeket, így az atléták többsége az életben is kitűnően megállja a helyét.”

Röviden szólt még életéről, tanulmányairól, családjáról, nyugdíjas éveiről. Azzal zárta gondolatait, hogy mindig segít azoknak, akik megérdemlik.

Takács Norbert önkormányzati képviselő, alpolgármester, a

MASZK elnökeként is megköszönte Pista bácsi mecénási tevékenységét; röviden szólt még a civil munka szerepéről, fontosságáról.

Az est háziasszonya köszöntötte az Ausztráliából megérkezett családtagokat, Pista bácsi fiait és unokáit. Köszönetet mondott mindazoknak, akik nélkül ez a késő estébe nyúló rendezvény nem jöhetett volna létre: a szervezők munkáját, a műsor szereplőinek előadását, az anyagi támogatást, az enni- és innivalókról való gondoskodást, és a közönség érdeklődését.

A műsorban elhangzott, Budai Károly tolmácsolásában Ady Endre "Karácsonyi rege" c. verse, amely megidézte a Karácsony szellemiségét, hangulatát: „... *Ha ez a szép rege igaz hitté válna, óh, de nagy boldogság szállna a világra. Ez a gyarló ember, ember lenne újra...*”

A Dalos Pacsirták kórusa szép kis énekes csokorral örvendeztette meg a hallgatóságot. A Matyó Népművészeti Egyesület két gyermek néptánccsoportja, a Ragyogó és a Tündérrózsa angyalkái adták elő üde táncos-zenés-énekes produkciójukat. A Matyó Nagymama Klub Pávaköre, a Rozmaring és a Matyó Rózsa táncegyüttes fergeteges műsorával folytatódott az előadás, majd városunk két színészgárdája, a Mezőkövesdi Színészeti Egyesület, valamint a Mezőkövesdi Amatőr Színjátszó Kör Egyesület mutatta be ünnepi műsorát. Végezetül a seniorok örömtáncosai léptek fel a pódiumra. Miután befejezték előadásukat, a közönséget is bevonták egy kis örömtáncrea.

A műsoros előadások befejezése után, kötetlen beszélgetéssel, koccintással folytatódott az ünnepváró összejövétel.

Sokan gratuláltak Kovács Istvánnak, s miután én is koccintottam vele, félrevonultunk egy kis beszélgetésre. Egy perzsa mondás szerint okosan kérdezni nehezebb, mint okosan válaszolni. Tegyük egy próbát.

- **Pista bácsi, elégedett vagy az adventi ünnepváró rendezvénnel?**
- Igen! Nem számítottam ekkora érdeklődésre. Olyan sokan voltak, hogy még az előtérben is tolongtak, mert nem fértek be a nézőtérre. Még a saját unokatestvéreimnek sem jutott ülőhely. Mindenkinek köszönöm, hogy eljöttek, és hogy ennyi mindennel támogatták ezt a programot. Ez azt jelenti számomra, hogy a mezőkövesdiek többsége elismeri a tevékenységemet, nem úgy, mint a városvezetés.
- **Ami a díszoklevelet illeti...**
- Annak nagyon örülök, mert azoktól a civil szervezetektől kaptam, akiket én is támogattam. Ez nekem elégtétel is egyben. Én továbbra is fogom segíteni a mezőkövesdi civil szervezeteket, ahogy eddig is, függetlenül attól, hogy a városvezetők, nem támogattak engem.
- **Sértődöttséget érzek a hangodban. Alighanem arra céloztattál, hogy nem Te kaptad meg a Pro Urbe-díjat. Szerintem ez nem jelenti azt, hogy a városvezetők nem ismerik el a munkádat. Nem is olyan régen, a széles nyilvánosság előtt, az Idősek Napján, köszöntöttek Téged. Hála Istennek, sokan vannak Mezőkövesden, akik megérdemelnék a Pro Urbe-díjat. Én nem zárnám ki, hogy egyszer még Te is sorra kerülsz.**
- Nem vagyok megsértődve, ezt csak úgy mondtam.
- **Adjon az Isten Neked még hosszú tevékeny életet. Szerintem, nem is olyan sokára, fogsz kapni még egy díszoklevelet – a 100. születésnapod alkalmából. (Pista bácsi végre, elnevette magát.)**

K. Dudás Mária